

5. Zgodnie z zarzutem siódmym, nałożenie obciążenia podatkowego na kontrolowane spółki zagraniczne, które spełniają warunki zwolnienia podatkowego przewidzianego przepisami rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010, stanowiłoby naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżących, co jest sprzeczne z art. 49 TFUE.
6. Zgodnie z zarzutem ósmym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
7. Zgodnie z zarzutem dziewiątym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
8. Zgodnie z zarzutem dziesiątym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
9. Zgodnie z zarzutem jedenastym Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (do której należą skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, która powinna zostać odzyskana na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2019 r. — Halma i in./Komisja

(Sprawa T-474/19)

(2019/C 312/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Halma plc (Amersham, Zjednoczone Królestwo), Halma Overseas Funding Ltd (Amersham) i Halma International Ltd (Amersham) (przedstawiciele: J. Lesar, solicitor i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy wyborze ram odniesienia dla analizy systemu podatkowego. Komisja powinna była uznać za ramy odniesienia system opodatkowania osób prawnych Zjednoczonego Królestwa, a nie jedynie system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania KSZ. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie uznała przepisy części 9A rozdziału 9 brytyjskiej Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] za formę odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego zawartego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo, stwierdzając w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji zostały potraktowane w odmienny sposób.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % przewidziane w przepisach sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nałożenie obciążenia podatkowego na KSZ, które spełniają wymogi zwolnień zawartych w części 9A rozdziału 9 brytyjskiej Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] jako grupa stanowiłoby naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżących sprzeczne z art. 49 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do kwestii zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że decyzja Komisji nie jest zgodna z ogólną zasadą niedyskryminacji i równego traktowania w prawie Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja również naruszyła prawo, stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, która nie miała zastosowania *ratione temporis*.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo, stwierdzając w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (w tym skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, którą należało odzyskać na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).